

השמש

והנהר

במני יכלה לראות את ביתה היפה
ממרפסת בית השכנים. קיסוס כיסה את
קירות הבית ופה ושם נראו פרחים
צהובים ואדומים. רחוק יותר ניתן היה
לראות חוף הים בכחול וירוק.
מי שלא פחד יכול היה ללכת לחוף הזה
ולגלות אוצרות הטמונים תחת הים
ושמורים על ידי השמש.

לילה אחד אבא שלה,
שלא פחד משום דבר,
לקח את סירתו ויצא
להביא להם את האוצר.
אך הוא לא חזר מעולם.
אמא שלה חיכתה
לחזרתו לילות אחדים,
אחר כך חלתה ויצאה
לדרך הסופית משל
עצמה.

סיפור - מהדוקהט קשקולי
ציורים - שרה אירווני

הגברת השכנה קראה לבמני ואמרה
"בואי ותאכלי אצלי, יקירתי."
במני לא ענתה, רק הורידה את ראשה
ובכתה.
חודשים ראשונים נהגה לצאת לדרך
ולחכות לחזרתה של אמא. יום אחד
אמרה השכנה "במני יקרה, אל תצאי
לדרך. יש נסיעות למרחקים גדולים, שמהן
האנשים כבר לא חוזרים."
במני שאלה "אמא שלי יצאה לנסיעה
ארוכה מאוד?"
והשכנה אמרה "כן".
במני בכתה. השכנה חיבקה אותה ואמרה
"אני אוהבת אותך ואדאג לך כמו שאני
דואגת לבנות שלי."
ובמני חשבה "אם היא אוהבת אותי
באמת, מדוע אינה מחייכת אלי ולא
משחקת אתי? מדוע היא רק עובדת ולא
מספרת לי סיפורים?"

עברו ימים. בוקר אחד במני קמה ויצאה
מהבית. קר היה לה. היא שפשפה את ידיה
והביטה סביב. עלי העצים היו ירוקים כמו
העיניים שלה. השערות המקורזלות שלה
התכסו באבק והיא אמרה לעצמה "אלך
למצוא לי אמא, כמו אמא שלי ממש."

במני הלכה לאט. לא רחוק ראתה יונה
שניקרה זרעונים מהאדמה. במני
נעמדה והביטה עליה. היונה הרימה את
ראשה והסתכלה על במני.

היונה הניעה את כנפיה ואמרה "שמעתי את הסיפור. אבל הציפור זו הייתה עיט. עיט הוא גדול וחזק. אני לא כמוהו." אז היא הסתכלה על פניה העצובות של במני והציע "אולי נשחק ביחד?" במני הלכה משם ושמה את צעדיה אל הנהר.

במני שאלה "יונה יקרה, אולי תרצי להיות לי לאמא?" היונה הגביה את ראשה ואמרה "לא, ציפורים לא יכולות להיות אמהות לילדים." אבל אמא שלי סיפרה" אמרה במני "על ציפור שלקחה ילד קטן, הביאה אותו להרים וגידלה אותו יחד עם הגוזלים שלה."

במני ישבה והביטה על הנהר. ואז שאלה
"תוכל לשיר?"
הנהר אמר "כן."
במני ביקשה "בבקשה, תשיר לי שיר
יפה."

במני ישבה ליד הנהר והסתכלה על המים.
המים נגעו באצבעותיה. היא שאלה "הי,
נהר, אולי תרצה להיות לי לאמא?"
הנהר חשב רגע וענה "כן ילדה קטנה, בואי
ותתרחצי במים שלי."
במני קפצה בשמחה ורחצה את פניה ואת
ידיה במים. עכשיו הרגישה טוב יותר, רק
הצטערה שאמא שלה לא יכולה גם לחפוף
את שערותיה.

והנהר שר שיר אחר. במני קמה, אטמה
את אוזניה ואמרה "לא, אינני אוהבת את
השירים שלך."
הנהר השתתק ולא שר יותר. במני הלכה
משם אך קודם אמרה לנהר "רציתי
שתשיר לי את השיר שאני אוהבת, ולא
כל שיר שאתה יודע."
היא הלכה לאט והוסיפה "השכנה שלנו
תמיד שרה שירים שאני לא אוהבת. אבל
יש עוד זמן עד שקיעת השמש. אמצא לי
אמא טובה יותר."

הנהר שר. במני הקשיבה לשירתו
ואחרי רגע הרימה את ראשה ואמרה
"לא, אל תשיר את השיר הזה. תשיר
לי את מה שאמא שלי נהגה לשיר לי
בבית."
"טוב" אמר הנהר.
הנהר לחש. במני הקשיבה ואז נענעה
את ראשה ואמרה "לא. זה לא השיר
של אמא שלי. תשיר משהו אחר."

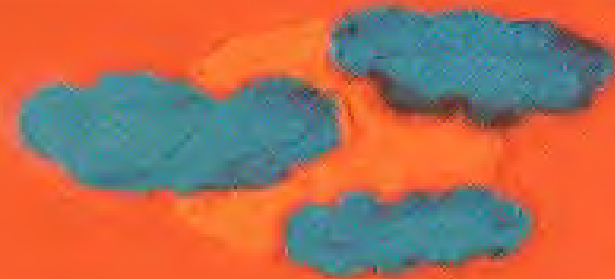
במני שפשפה את ידיה בשמחה ואמרה
"את יפה מאוד. תישארי אתי וספרי לי
סיפור."

במני הביטה לשמיים. שם נעו
עננים לבנים, אבל היא יכלה עדיין לראות
את השמש. שם אמא שלה היה קהורשיד,
שפירושו שמש.
במני נזכרה באמא שלה וקראה "הי, שמש,
אולי תרצה להיות לי לאמא?"
השמש חייכה אליה ואמרה "כן, אני מוכנה
להיות אמא שלך."

במני הרגישה שהיא עייפה ורעבה. היא לא
חיכתה לשמוע מה תענה השמש.
השמש הסתירה את פניה אחרי ענן.

השמש חייכה ואמרה "ילדה קטנה, יש לי
ילדים רבים ואני חייבת לבקר אותם כל
יום. יש לי גם הרבה עבודה."
במני הורידה את ראשה ואמרה "הייתי
רוצה שאמא תישאר אתי כל הזמן
ותספר לי סיפורים. אבל את, כמו השכנה
שלי, עסוקה תמיד."

במני קטפה כמה אגוזים ואכלה אותם.
התיישבה תחת העץ ודיברה אליו. והעץ
סיפר לה סיפור עד שנרדמה.

במני הלכה והלכה עד שהגיעה לעץ אגוז.
היא הביטה על העלים הירוקים ועל הפרי
שעל הענפים. היא הייתה רעבה.
עץ האגוז הסתכל עליה והנמיך את אחד
הענפים, כדי שתוכל לקטוף קצת אגוזים.

העץ נע קלות ואמר בשקט "כן, אבל
בתנאי אחד."
"מה התנאי?" שאלה במני.
"בתנאי שהנהר, השמש והשכנה
שלך יעזרו לי. אינני יכול להחליף את
אמך לבדי."
"אבל הם לא רצו להיות לי לאמא!"
עץ האגוז הניע בעדינות את ענפיו
ואמר "הנהר והשמש הם טובי-לב.
הם בוודאי יסכימו."

אחרי זמן התעוררה במני. היא נזכרה
שעדיין לא מצא אמא לעצמה. היא חיבקה
את העץ, שמה את ראשה על הגזע ושאלה
"אולי תרצה להיות לי לאמא?"

גשם התחיל לרדת. עץ האגוז הנמיך את
ענפיו כדי שבמני לא תירטב.
אחרי רגע במני קמה. היא נייערה את
הענפים בחדווה ואמרה "אני מבינה, מבינה.
אני צריכה לקבל אותם. אני צריכה לקבל את
השכנה, את הנהר ואת השמש כאמא שלי."

במני אמרה "כן, כן. הנהר לא שר את
השיר שרציתי. לשמש ילדים רבים והיא
עסוקה ולא יכולה להישאר אתי. לשכנה יש
שתי בנות משלה."
אמר עץ האגוז "ראי במני, הם כולם
אוהבים אותך, וזו רק את שלא רוצה שיהיו
לך לאמא. אילו הקשבת לשירים של הנהר,
אילו נתת לשמש לבקר את כל ילדי העולם,
אילו נתת לשכנה לעשות את כל העבודות
שלה, בודאי משאלתך הייתה מתמלא."
דברי עץ האגוז העציבו את במני. היא
התיישבה על האדמה והתחילה לחשוב.
היא נזכרה איך הנהר רחץ בעדינות את
ידיה ואת פניה, איך השמש חיממה אותה
ואיך השכנה חיבקה וליטפה אותה באהבה.

האגוזים נפלו על הארץ והתגלגלו. במני
רצה אחריהם כל הדרך לבית השכנה. היא
פשטה את זרועותיה וחיבקה את השכנה.